

(moderne Redskaber, som Fiskerne har opfundet og lavet for at kunne udnytte Fiskeriet efter blanke Aal).

Da Flertallet af Landets Fiskere ikke kan komme bort fra, at der ved den i Loven givne Forklaring af, hvad der forstaas ved en Aalegaard, er gjort dem en stor Uret (man henviser i saa Henseende til vedlagte Artikler om nævnte Spørgsmaal af Justitsraad Holstein), fremsætter Udvalget i Henhold til anførte som sit principielle Forslag, at Lovgivningen om Aalegaardsretten føres tilbage til D. L. 5—10—43, hvorved Grundejerne beholder deres fra Arilds Tid hævdvundne Rettigheder.

Efter at det videnskabeligt er godtgjort, at den mod Atlanterhavets Dybder vandrende Blankaal aldrig vender tilbage, er Fangsten af denne ikke alene et Spørgsmaal, der har Interesse for Fiskerne, men et Spørgsmaal af almindelig Samfundsinteresse, saa Landets Beliggenhed for Fangsten af Blankaal udnyttes til det yderste. Dette kan ikke ske efter den nuværende Lov, om det end maa indrømmes, at den i saa Henseende er et betydeligt Fremskridt fra Loven af 1888.

I Henhold til anførte har man fundet sig forpligtet til principielt at foreslaa Loven ført tilbage til Danske Lov 5—10—43.

Skulde det mod Forventning ikke kunne gennemføres, har man subsidiært foreslaaet en Række Ændringer, der forventes i nogen Maade at fremme Udviklingen af et mere rationelt Fiskeri efter Blankaal.

§ 6, Stykke 2. Man skal om disse Ændringer udtale:

Det formenes rigtigt at fastslaa, hvad der forstaas „ved Land“.

Stykke 3. Det formenes nødvendigt bestemt at fastslaa, at Aalegaardsretten hverken ved Salg eller Leje (der jo kan benyttes som en Omgaaelse af Loven) maa skilles fra Grunden, idet man ønsker undgaet, at Aalegaardsretten om ikke formelt saa i Realiteten aarlig bortauktioneres.

Stykke 6. Da den nuværende Affattelse har ført til Misforstaaelser, har man dels søgt at forme en klarere Affattelse af „Tidsfristen“ og dels søgt hindret, at en pro forma Afmærkning kan hindre, at andre, der vilde have besat Pladserne i betimelig Tid, kan indtage disse.

Stykke 10 og 11. Ændringsforslagene til Stykkerne 10 og 11 er fremsatte for at søge fremskaffet en større Garanti for, at Medlemmerne af Amtsnævnene og Overnævnet er uinteresserede, fiskerikyndige Mænd.

Angaaende det nye Stykke, man ønsker tilføjet § 6, skal udtales:

Man erkender, at det ved almindelige Lovregler er umuligt at fastsætte Sideafstande mellem Aalegaarde og Aaleruser, idet Forholdene er saa forskellige, saa en hvilken som helst Regel i mange Tilfælde vil blive uretfærdig og højst uheldig for Fiskeriet. Men da man paa den anden Side maa anse det for heldigt, om der for hver enkelt Kyststrækning for sig i Forhold til de naturlige Fangstforhold blev fastslaaet bestemte Sideafstande mellem Aalegaarde og Aaleruser, saa har man ment, at der bør aabnes en Mulighed herfor gennem Oprettelse af Vedtægter.

§ 7. Den foreslaaede Tilføjelse til Paragraffen er gjort for at hindre de store Ulemper, der opstaar ved, at Tjørn og lignende Materialier driver i Fiskernes Garn og ødelægger disse.

§ 8. Den foreslaaede Omskrivning af Paragraffen er gjort for at simplificere og lette Fiskerne Adgangen til at faa disse Spørgsmaal optagne paa Kommunalbestyrelsernes Dagsorden.

§ 9. Forslagene til Ændringer i § 9 er stillede ud fra den Erfaring, at Fremgangsmaaden efter den nuværende Lov uden Nødvendighed er for dyr og omstændelig, hvorfor man har foreslaaet en Fremgangsmaade, der er simplere, mindre bekostelig, og som ventelig vil føre til det samme Resultat.

Ny § 10. Der er i de forskellige Lande i Nordeuropa en stærk Bevægelse oppe for at fremskaffe en særlig Lovgivning, der forebygger en saadan Forurening af Fiskevande, saa disse ikke er tjenlige til Ophold for Fisk — Ynglepladser o. s. v. —. Indtil saadan Lov fremkommer her i Landet, foreslaas den nye § 10 optaget i selve Fiskeriloven, og er den foreslaaede Paragraf i alt væsentligt i Overensstemmelse med den tilsvarende Paragraf i Ferskvandsfiskeriloven. Den Frygt, der blandt enkelte